

Sygn. akt II AKa 156/17

Lublin, dnia 8 sierpnia 2017 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Elżbieta Józwiakowska
Sędziowie:	SA Cezary Wójcik SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Protokolant	sekr.sądowy Agnieszka Grzywna-Badziąg

przy udziale Małgorzaty Gałązki prokuratora Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r.

sprawy **W. P.**

syna P. i C. z domu S., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV K 447/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zalicza na poczet orzeczonej wobec W. P. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia 8 sierpnia 2017 roku;

III. zwalnia oskarżonego W. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. P. oskarżony został o to, że w dniu 12 listopada 2016r. przy ul. (...) w B., woj. (...), działając w zamiarze ewentualnym zabójstwa, będąc w stanie nietrzeźwości, podczas sprzeczki ugodził nożem w brzuch M. H., powodując u niego ranę kłutą brzucha o długości 8 – 10 cm. i szerokości 2 cm, co skutkowało przedziurawieniem jelita cienkiego i krwawieniem do jamy otrzewnej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pomocy medycznej, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017r. wydanym w sprawie IV K 447/16 Sąd Okręgowy w Lublinie:

W. P. uznał za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2016r. w B., woj. (...), przewidując możliwość i godząc się na to, usiłował pozbawić życia M. H., w ten sposób, że ugodził go nożem w brzuch, powodując ranę kłutą powłok brzucha w okolicy pępka o długości 2 cm, penetrującą do jamy brzusznej z uszkodzeniem jelita cienkiego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13§ 1 kk w zw. z art. 148§ 1 kk w zb. z art. 156§ 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11§ 3 kk skazał go na karę 8 /ośmiu/ lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego ujętego w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 3 w postaci noża z rękojeścią w kolorze grafitowym;

na podstawie art. 230§ 2 kpk nakazał zwrócić I. P. dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 1 w postaci pokrowca na nóż, poz. 2 w postaci paczki papierosów (...) S. nadto pod poz. 5 w postaci noża składanego;

na podstawie art. 63§ 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 12 listopada 2016r. do dnia 26 kwietnia 2017r.;

zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się: obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła powyższe orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1) obrazę art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. tj. nierozważenie wątpliwości na korzyść oskarżonego, poprzez wybiórczą ocenę opinii biegłego oraz zeznań A. P., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w szczególności zeznań świadka A. P., oskarżonego, a w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania zarzuciła Sądowi dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającym na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony W. P. popełnił zarzucany mu czyn w sytuacji, gdy działał on w warunkach obrony koniecznej, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

2) rażące naruszenie art. 25 k.k. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu, że osoba, która odpiera atak na swoją osobę i podczas pobicia w obronie własnej używa do tego noża popełnia przestępstwo.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec W. P. kary 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, motywacja i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, dotychczasowa karalność oskarżonego oraz wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze niż dotychczas orzeczone, która w należyty sposób spełni cele społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary 12 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wobec faktu, że apelacje obrońcy oskarżonego i prokuratora różnią się zakresem zaskarżenia przedmiotowego orzeczenia i zawierają zupełnie inne zarzuty każda z nich zostanie omówiona oddzielnie w niniejszym uzasadnieniu.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego W. P.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego W. P. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła podniesionych w środku odwoławczym uchybień w zakresie oceny dowodów oraz poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które stały się podstawą wydania zaskarżonego wyroku.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w Lublinie procedował w tej sprawie prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w Lublinie poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających między innymi z art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej co do popełnienia przez oskarżonego W. P. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. W związku powyższym, nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę *in dubio pro reo* w procesie karnym. Zarzut obrazy tego przepisu mógłby bowiem zostać skutecznie podniesiony przez skarżącą tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa w tej sprawie nie miała jednak miejsca, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorki apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Dla oceny, czy nie została naruszona omawiana reguła nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd *meriti* rzeczywiście powziął wskazane wyżej wątpliwości, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd ten przedstawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż skarżąca w istocie zarzuca Sądowi I instancji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 7 k.p.k. a w szczególności oceny zeznań świadka A. P. i opinii biegłego P. R.. W kontekście tego zarzutu stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Lublinie omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgromadzone w sprawie wszelkie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa uznał za wiarygodne oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tegoż przestępstwa.

Sprawstwo W. P. wynika w głównej mierze z dowodów w postaci zeznań świadka A. P., opinii biegłego P. R., a także w części z wyjaśnień samego oskarżonego, a ich ocena dokonana przez Sąd I instancji zyskała aprobatę sądu odwoławczego.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż Sąd Okręgowy w Lublinie dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego W. P. w kontekście chronologii ich składania i zmian w nich zachodzących. Słusznie zauważył, że w postępowaniu przygotowawczym W. P. będąc kilkakrotnie przesłuchanym w charakterze podejrzanego konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zadał cios nożem pokrzywdzonemu broniąc się przed jego atakiem nieco jedynie odmiennie opisując sposób działania pokrzywdzonego. Sąd ten dokonał także analizy wyjaśnień oskarżonego W. P. składanych w postępowaniu sądowym, w których wycofał się on częściowo ze swych uprzednich twierdzeń i nie przyznając się nadal do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśnił, iż do zranienia pokrzywdzonego doszło w wyniku nadziania na nóż trzymany przez niego w rękę

– zaprzeczył on by nożem tym zadał cios pokrzywdzonemu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie należy w pełni zaaprobować wnioski jakie z tej analizy wyciągnął Sąd I instancji – oczywiście nielogiczne są wyjaśnienia oskarżonego odnośnie przyczyn zmian zachodzących w jego wyjaśnieniach – oskarżony nie potrafił w logiczny sposób wytłumaczyć ich przyczyny powołując się na bliżej nieokreślone nieprawidłowości jakie zaszły w trakcie przesłuchiwania go w postępowaniu przygotowawczym i sporządzaniu protokołów z tych czynności. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni też zaaprobował ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd I instancji i odmówienie wiary zarówno wyjaśnieniom składanym przez niego w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym za wyjątkiem przyznane przez oskarżonego faktu , że on trzymał nóż w ręku i nożem tym doszło do zranienia pokrzywdzonego. W sprawie niniejszej bowiem są dowody im przeczące w postaci opinii biegłego P. R. oraz zeznań świadka A. P.. Sąd Okręgowy w Lublinie poddał analizie wyżej wymienione dowody konfrontując je właśnie z wyjaśnieniami oskarżonego W. P.. W szczególności w sposób dokładny a nawet drobiazgowy Sąd ten dokonał analizy treści zeznań świadka A. P. – jednoznacznie stwierdził dlaczego daje im wiarę i stanowisko swe w sposób jasny i logiczny uzasadnił. W szczególności zwrócić należy uwagę, co zresztą czyni Sąd Okręgowy w Lublinie, na konsekwencję w zeznaniach tego świadka – A. P. niezależnie od etapu postępowania w którym była przesłuchiwana jednolicie przedstawiała okoliczności zdarzenia oraz sposób zachowania zarówno oskarżonego jak i pokrzywdzonego M. H.. Opisywała tło konfliktu między nimi, ich zachowanie w postaci szarpaniny, swoje zachowanie , tj. uspokajanie pokrzywdzonego i oskarżonego, rozdzielanie ich gdy się szarpali oraz zachowanie pokrzywdzonego , który kilkakrotnie uderzył pięścią w twarz oskarżonego. Z jej zeznań wynika też fakt , iż pokrzywdzony M. H. zaprzestał stosowania przemocy wobec oskarżonego co pozwoliło temu ostatniemu na powstanie i wówczas oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem w brzuch – tego ostatniego faktu A. P. nie widziała gdyż była odwrócona do obydwu mężczyzn. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w sprawie niniejszej oparł się w znakomitej części właśnie na zeznaniach tegoż świadka przeciwstawiając je wyjaśnieniom oskarżonego W. P..

W tym miejscu odnieść się należy do wywodów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego a dotyczących zeznań świadka A. P.. Analizy zeznań tego świadka przez skarżącą – w przeciwieństwie do analizy zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia – razi chaotycznością i brakiem jakiegokolwiek chronologii. Autorka apelacji cytując wyrwane z kontekstu fragmenty zeznań A. P. z różnych etapów postępowania – usiłuje zdeprecjonować ich wartość a w konsekwencji dowieść , iż nie mogą być one podstawą do ustalenia stanu faktycznego w sprawie a w szczególności do ustalenia , iż oskarżony W. P. nie działał w warunkach obrony koniecznej. Cytuje fragmenty zeznań A. P. dotyczące różnych faz zdarzenia jako odnoszące się do jednej fazy co ma sprawić wrażenie sprzeczności w nich zachodzących. Wrażenie sprzeczności w zeznaniach tego świadka potęgować ma omawianie poszczególnych etapów zdarzenia niechronologicznie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie wywody te w żadnym razie nie podważają wiarygodności świadka A. P. oraz stanowiska Sądu Okręgowego w Lublinie , który dał wiarę jej zeznaniom. Oczywiście , że w zeznaniach tego świadka występują drobne nieścisłości dotyczące szczegółów przedmiotowego zdarzenia lecz zważywszy na dynamiczny charakter zdarzenia , zdenerwowanie świadka są one zrozumiałe i nie podważają wiarygodności jego zeznań. Zauważyć należy , iż Sąd I instancji także te drobne nieścisłości w zeznaniach tego świadka zauważył i ocenił.

Sąd Okręgowy w Lublinie poddał podobnej ocenie dowód w postaci opinii biegłego P. R. w kontekście wyjaśnień składanych przez oskarżonego W. P. w postępowaniu sądowym – uznał , iż dowód ten przeczy tym wyjaśnieniom. Z opinii biegłego P. R. , który poddał analizie obrażenia ciała pokrzywdzonego w postaci rany brzucha i uszkodzeń narządów wewnętrznych w kontekście mechanizmu ich powstania, wynika, że nie jest możliwe by do powstania tej rany doprowadził ruch do przodu pokrzywdzonego natomiast wynika , iż do powstania tej rany doprowadził ruch ręką trzymającą nóż i uderzenie musiało być dokonane ze znaczną siłą (opinia biegłego P. R. k – 260). Opinia ta zdecydowanie przeczy wyjaśnieniom oskarżonego W. P. składanym w postępowaniu sądowym wskazującym właśnie na taki przypadkowy mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonego – nadzianie się przez niego na nóż trzymany w ręku przez oskarżonego. Sąd Okręgowy w Lublinie w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego P. R. – jest ona jasna , logiczna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności – a Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni to stanowisko aprobuje.

. W tej sytuacji stwierdzić należy, że to właśnie te dowody w postaci zeznań świadka A. P. i opinii biegłego P. R. pozwalają na weryfikację wyjaśnień oskarżonego W. P. i ustalenie, iż zadając cios nożem M. H. nie działał on w warunkach obrony koniecznej. Zauważyć należy, iż Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia szeroko odniósł się do tego, czy w ogóle W. P. działał w warunkach obrony koniecznej, czy też może przekroczył jej granice (uzasadnienie k – 314v). Sąd Apelacyjny w Lublinie całkowicie podziela pogląd wyrażony przez Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do ustalenia, iż oskarżony zadając cios nożem pokrzywdzonemu odpierał skierowany wobec niego bezprawny i bezpośredni zamach (działał w warunkach obrony koniecznej), gdyż takowego zamachu ze strony pokrzywdzonego wówczas nie było.

Dla porządku należy zauważyć, iż Sąd I instancji dokonał także szczegółowej analizy i oceny zeznań pokrzywdzonego M. H. – Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni tę ocenę aprobuje.

W tej sytuacji w przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, nie sposób zgodzić się ze skarżącą, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd Okręgowy w Lublinie spełnił. Wywody obrońcy oskarżonego zawarte w apelacji przedstawiają natomiast alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Lublinie, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa oskarżonemu. Tę ostatnią kwestię a w szczególności formę zamiaru popełnionego przestępstwa, tj. zamiaru ewentualnego nagłego Sąd Okręgowy w Lublinie omówił w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia w sposób dokładny i wyczerpujący.

Odnosząc się do sformułowanego w pkt 2 apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego w zakresie niezastosowania art. 25 k.k. – uznaniu, iż oskarżony W. P. nie działał w warunkach obrony koniecznej - przypomnieć należy, że podstawę do formułowania zarzutu obrazy prawa materialnego daje tylko właściwa subsumcja niekwestionowanych ustaleń faktycznych pod konkretny przepis prawa materialnego. Nie ma natomiast obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z dnia 23 lipca 1974 roku, V KR 212/74, LEX nr 18898; postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2002 roku, V KKN 214/01, LEX nr 53005; wyrok SA w Łodzi z dnia 28 czerwca 2005 roku, II AKa 99/05, LEX nr 178073). Skarżąca, kwestionując w niniejszej sprawie ustalenie iż oskarżony W. P. po zakończeniu agresji fizycznej za strony pokrzywdzonego sięgnął do szuflady, w której uprzednio umieścił nóż, wyjął go, po czym zadał cios pokrzywdzonemu ze znaczną siłą, powinna była zatem postawić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a nie zarzut obrazy prawa materialnego. Dodać należy, iż kwestię prawidłowego ustalenia stanu faktycznego przez Sąd I instancji Sąd Apelacyjny w Lublinie zajmował się we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Rozważając apelację obrońcy oskarżonego W. P. w aspekcie art. 447§1 k.k. stwierdzić należy, iż w żadnym razie wymierzonej temu oskarżonemu kary nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Dalsze rozważanie co do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary zastało zawarte w dalszej części uzasadnienia przy okazji omówienia

apelacji Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej. W tym miejscu zauważyć jedynie należy, iż Sąd Okręgowy w Lublinie wymierzył oskarżonemu za popełniony przez niego czyn karę 8 lat pozbawienia wolności a więc karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za popełniony przez niego czyn.

Odnosnie apelacji prokuratora

Wniesiona apelacja Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) kary uznać należy za chybiony.

Przypomnieć trzeba, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i prowadzić do zmiany orzeczenia w tym przedmiocie. Zmianę taką uzasadnia jedynie "rażąca niewspółmierność", będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której mowa powyżej, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która sprawia, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana (wyrok SN z dnia 30 września 2003 roku, SNO 56/03, LEX nr 471890; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 roku, II AKa 163/06, LEX nr 81392). W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, w niniejszej sprawie powyższa sytuacja jednak nie zachodzi.

Sąd Okręgowy w Lublinie w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego W. P. kary 8 lat pozbawienia wolności. Podkreślić również trzeba, że uwzględnił wszystkie okoliczności istotne przy wymiarze kary, zarówno te obciążające, jak i te o korzystnej dla oskarżonego wymowie. Każdą z tych okoliczności należycie przeanalizował i ocenił, a Sąd Apelacyjny w Lublinie ocenę tę w pełni aprobuje. Skarżący nie przedstawił natomiast takich okoliczności, które zmieniłyby trafną ocenę wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego.

W odniesieniu do oskarżonego W. P. wpływ na wymiar izolacyjnej kary pozbawienia wolności miała przede wszystkim taka okoliczność, jak wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z jego sposobu działania. Oskarżony bowiem godził w najwyższe dobro chronione jakim jest życie ludzkie a pokrzywdzonym była osoba, z którą utrzymywał wcześniej stosunki koleżeńskie. Nie może też umknąć uwagi fakt, iż działał on pod wpływem alkoholu a po zaistniałym zdarzeniu nie udzielił pokrzywdzonemu żadnej pomocy.

Z drugiej strony nie należy zapominać, iż jego działanie było niejako odwetem za wcześniejsze zachowanie pokrzywdzonego, który kilkakrotnie uderzył go pięścią w twarz. Fakt ten nie usprawiedliwia postępowania oskarżonego lecz właśnie to zdarzenie spowodowało, że oskarżony dokonał przedmiotowego czynu działając z zamiarem ewentualnym nagłym. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni popiera wyrażony przez Sąd I instancji pogląd, iż stopień winy w przypadku zamiaru nagłego jest zdecydowanie mniejszy niż stopień winy sprawcy działającego z premedytacją, planującego swe czyny. Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 53§1 k.k. stopień winy jest jedną z przesłanek mających wpływ na wymiar kary.

Z analizy pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wynika, iż Sąd Okręgowy w Lublinie przy wymiarze kary wobec oskarżonego W. P. miał na uwadze wszystkie wymienione wyżej okoliczności oraz takie okoliczności, jak: rodzaj i rozmiar ujemnych następstw jego przestępstwa w postaci obrażeń pokrzywdzonego, właściwości i sposób życia oskarżonego przed dokonaniem przestępstwa w tym jego uprzednią karalność.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Lublinie miał na uwadze, aby jej wymiar nie przekraczał stopnia winy oskarżonego, a jednocześnie by należycie spełniła swoje cele: ogólnie – prewencyjne oraz w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że orzeczona kara 8 lat pozbawienia wolności nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ani też nie jest rażąco niewspółmiernie łagodna. Brak zatem podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Tak ukształtowana wobec oskarżonego kara izolacyjna spełni – w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie - swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając u oskarżonego W. P. poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania.

Mając powyższe na uwadze i nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania także od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia 8 sierpnia 2017 roku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., albowiem sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.